

HOMENATGE A MARIÀ VILLANGÓMEZ

Si és cert, com algú va escriure, que tot poeta és una roca o un arbre que, amb la força de les seues paraules, arrela en la pròpia terra i esdevé part imprescindible del paisatge, a Marià Villangómez li va correspondre necessàriament, amb els mèrits inqüestionables que només assoleixen alguns comptats poetes, el lloc de la roca o l'arbre de la seua illa d'Eivissa. O, potser, de les seues illes, les Pitiüses i les Balears –«Venia pels camins d'aquest món meu romput / en illes»– que ell va cantar públicament ja des de *Terra i somni* (1948), o des de molt abans, fins a *Altres ales d'una veu* (1985), sense oblidar poemaris entranysables, tan íntimament lligats al seu paisatge, com *Els béns incompatibles* (1954), els *Sonets de Balansat* (1956) o *El cop a la terra* (1962). Com la roca més alta, aïllat i fidel, va saber de les primeres resplendors del sol i la lluna, va conèixer, com les ones i el vent, tot el que passava i podia passar al seu voltant. Com el pi solitari sabia del silenci convertit en música, contemplava renovant-se el pas del temps i atrapava els moments fugissers que esdevenien inoblidable cançó de les terres d'Eivissa.

En les pàgines que segueixen es donen a conèixer ara les reflexions sobre la seua obra de quatre poetes de les diferents regions dels Països Catalans, mostres evidents del magisteri literari del gran poeta eivissenc en la poesia catalana més ac-

Jaume
Pérez Montaner

President de l'AELC

R

9

tual. Francesc Parcerisas evoca la figura del poeta i rememora la seua tasca cívica, lingüística i literària; Ramon Guillem ens mostra la possibilitat d'interessants paral·lelismes entre la música de Beethoven i alguns poemes de Marià Villangómez; Jean Serra relaciona els seus poemes de manera àmplia i profunda amb la poesia d'Antonio Machado; i Àngel Terron recorre la seua extensa producció com a traductor com una projecció de la seua pròpia poesia.

Des de les terres germanes de les Illes, el Principat i el País Valencià aquestes pàgines volen ser un fervorós homenatge al poeta que ens recorda amb la seua obra la puresa immarcescible del poema; un poema que no podrà ser mai «bellesa encongida», sinó «torre de cent finestres / que penetren cent brises / i un vol d'ocells escampa»: la seua poesia, les seues in comptables versions d'altres poetes en altres llengües per als nostres ulls necessitats. Per totes les seues visions, que són ja nostres, el nostre agraïment a Marià Villangómez i Llobet.